

Twee ijzersterke vrouwen,
een mysterieuze set tarotkaarten
en een eeuwenoud geheim

DOCHTER VAN DE TAROT

CLARE MARCHANT

XANDER

ROMAN

Proloog

1629, Milaan

De doordringende, metaalachtige geur van bloed vermengt zich met de walm van ranzige, mufte transpiratie en houtrook, die zwaar in de donkere kamer hangt. De eens zo lange gouden bijenwaskaarsen zijn nu bijna opgebrand en flakkeren in de tocht van een open raam. De enige geluiden in de lege ruimte zijn het kraken en knetteren van een houtblok dat net op het vuur is gegoooid. Vlammen werpen dansende oranje vormen tegen de muren, die spookachtige gedaantes aannemen.

Er klinkt een harde klop op de deur. Portia draait haar hoofd om en vraagt zich af wie het aandurft om in de buurt te komen van een kamer waar de engel des doods rondwaart op zoek naar een kans om toe te slaan.

Urenlang heeft ze geluisterd naar het geluid van karren op de binnenplaats die volgeladen werden met spullen en meubels. Lorenzo maakt zich klaar om te vertrekken naar zijn villa in de heuvels waar de lucht schoon en zuiver is. De bedienden zijn al vertrokken en ze vermoedt dat ook hij snel zal weggaan. Milaan wordt geteisterd door de pest. Bijna geen enkele familie is gespaard gebleven en ze weet dat hij bang is om nog langer te wachten. Ze klemt haar kaken zo hard op elkaar dat het lijkt alsof ze aan elkaar geplakt zijn en ze misschien nooit meer haar mond zal openen. Hij geeft alleen om zichzelf. Het is geen verrassing dat

hij zich samen met zijn broer Niccolo klaar maakt om te vluchten. Zal hij wachten tot de baby geboren is? Ze bidt dat hij dat niet doet, want ze weet dat hij anders het kind mee zal nemen en de vrouwen zal achterlaten om te sterven. Hij geeft alleen om zichzelf en het voortbestaan van zijn stamboom.

Binnenkort zal de pestdokter in zijn zwarte mantel en angst-aanjagende snavelmasker, als een donkere kwaadaardige vogel, aan de deur staan om te bevelen dat deze met de rode verf van de verdoemden beschilderd moet worden. Daarna wordt hij dichtgespijkerd om verspreiding van de ziekte te voorkomen. Veel van hun burens zijn al bezweken en liggen stervend of dood in hun huizen. Rijkdom noch grootse marmeren paleizen kunnen voorkomen dat de ziekte elk willekeurig huis binnendringt. En nu heeft de ziekte hun huis gekozen. Nu is het aan het lot om te beslissen of ze zullen overleven of sterven.

De deur gaat een beetje open, hoewel de bezoeker aan de andere kant op een afstandje blijft.

‘De meester stuurt me,’ klinkt de stem van Lorenzo’s bediende. ‘Hij wil weten of de baby al geboren is. Als dat zo is, zal hij hem meenemen naar de heuvels, naar een veilige plek.’

‘Zeg hem dat dat niet zo is,’ roept Portia van achter de dichtgetrokken bedgordijnen. ‘Heeft hij gezegd of we met hem mee mogen reizen? Zal hij wachten?’

‘Nee, dat is te gevaarlijk. Voorlopig moet u hier wachten met de andere bedienden, degenen die hem niet vergezellen.’

Lorenzo gedraagt zich precies zoals ze had verwacht, zoals de kaarten haar eerder die dag hadden laten zien. De Drie van Zwaarden voorspelde verraad en hartzeer. De Toren sprak over onrust, een einde en de kans op een nieuwe start.

‘Hij zegt dat hij, als God het wil, iedereen bij zijn terugkeer zal

zien. Inclusief zijn kind.' Daarop verdwijnt het geluid van rennende voetstappen in de witte marmeren gangen die uitkomen in de enorme, prachtige hal onder de koepel, die kunstig is beschilderd om de indigoblauwe hemel van Milaan na te bootsen.

Portia's gedachten slaan op hol. Ze moet weg, er is geen moment te verliezen, anders zullen ze voor altijd gevangenzitten. Zodra ze de paarden van Lorenzo en Niccolo in de verte hoort weggrijden, zal ze vervagen als een schaduw wanneer de zon achter de wolken verdwijnt. Ze moet wegrennen voordat haar leugens ontdekt worden, want ze verkeert in groot gevaar. Terwijl het kleine pasgeboren meisje op het bed haar vuistje in haar mond duwt, verstoppt Portia de sieraden uit het kistje tussen lagen kleding, en in haar hoofd maakt ze een lijstje van alles wat ze moet meenemen. Ze heeft maar een paar minuten om te doen wat haar te doen staat. De Toren heeft de waarheid voorspeld.

1

2025, Londen

Beatrice wierp een blik in de open verhuisdoos en slaakte een zucht. Ze maakte hem weer dicht, stond op, strekte haar rug en zette haar handen in haar zij terwijl ze om zich heen keek. Ze stond op een klein stukje vrije vloer, de rest van de kamer lag bezaaid met haar spullen en ze wist niet meer waar ze moest zoeken. Ergens was een doos met haar waterkoker en theezakjes. Ze had ze expres bij elkaar gelegd, zodat ze ze bij aankomst meteen kon vinden, maar nu waren ze nergens te bekennen. Ze had ontzettend veel zin in een kopje thee. Even dacht ze erover om haar vader te bellen om te vragen of hij zich kon herinneren in welke doos ze zaten, maar hij zou nog in de auto zitten onderweg naar Nottingham. Toen ze optimistisch op haar lege broekzakken klopte, besepte ze dat ze ook geen idee had waar haar telefoon was gebleven. Nog iets om naar te zoeken.

Ze klom over twee grote blauwe tassen met opbergssystemen die ze nog in elkaar moest zetten heen en juichte even toen ze een doos zag die ze eerder over het hoofd had gezien. Ze reikte erin en haalde haar geliefde waterkoker en een doosje theezakjes tevoorschijn.

‘Yes, lekker bezig, Bea,’ feliciteerde ze zichzelf terwijl ze naar de kleine keuken naast de woonkamer liep. Haar woorden weerkaatsten in de lege ruimte, een duidelijke herinnering aan het

feit dat ze daar helemaal alleen was. Ze woonde voor het eerst op zichzelf, op een plek waar geen stemmen van andere mensen te horen waren. In de koelkast stond al een pak melk en een paar basisproducten die ze de avond ervoor in haar oude dorp had gekocht. Zelfs een bezoek aan de plaatselijke supermarkt had haar een schrijnend gevoel gegeven, omdat ze wist dat dit, na al die jaren, de laatste keer was dat ze er bijna vanzelfsprekend naar binnen liep. Ze had haar nieuwe appartement maar één keer bezocht, en dat was vooral om de winkel beneden te bekijken, dus ze had geen idee waar hier de dichtstbijzijnde supermarkten waren. En haar dierbare Mini stond nog steeds op de oprit thuis, bracht ze zichzelf in herinnering. Dat betekende dat ze lopend of met de bus op ontdekkingsstocht zou moeten gaan in haar nieuwe wijk.

Ze stond even stil. Dat kleine dorpje in de buurt van Nottingham was niet langer haar thuis. Het huis was verkocht en haar vader zou binnen enkele dagen vertrekken. Hij was verdergegaan met zijn leven. Natuurlijk hield ze nog steeds van hem en dat zou altijd zo blijven, maar op dit moment was ze zo boos op hem dat ze weg moest. Ze moest alleen zijn. Ze had tijdens de autorit nauwelijks meer dan een paar woorden kunnen uitbrengen.

Met een dampende kop thee in haar hand klauterde ze over de dozen en tassen die door de kamer verspreid lagen. Ze ging naar haar slaapkamer, waar ze een nieuw dekbed en nieuw beddengoed op het bed had gegooid. Plotseling voelde ze zich uitgeput. Ze zette haar thee op het nachtkastje en ging zitten. Nu ze stil zat, kon ze het aanhoudende geraas van het verkeer op de hoofdweg horen. Ook al lagen haar winkel en appartement in een verkeersvrije steeg, het geluid drong toch door. Ze zou eraan moeten wennen: dit was nu haar leven en ze moest er iets van maken, niet

alleen om zichzelf iets te bewijzen maar vooral om haar moeder trots te maken.

Ze pakte een ingelijste foto van het nachtkastje en glimlachte naar de afbeelding van haar ouders op hun zilveren bruiloft. Haar moeder had haar hoofd in haar nek gegoooid en lachte; haar haar, nog altijd donker, viel als een zwarte waterval over haar rug. Beatrice' vader keek haar liefdevol aan. Dat was een andere tijd geweest, het voelde als een ander leven en nu moest ze zich zien te redden in een nieuwe wereld, een wereld waarin ze zich verloren voelde. Ze kuste haar vingers en drukte ze op het gezicht van haar moeder. Vervolgens zette ze de foto terug en deed de gordijnen dicht om het spannende nieuwe leven dat achter het raam op haar wachtte, nog even buiten te houden.

2

1644, Londen

Terwijl ze over Soper Lane naar Cheapside liep, keek Portia naar haar voeten, zodat ze goed zag waar ze ze neerzette. Tussen de kasseien liep een goot waardoor water en afval naar de rivier konden stromen, en niemand wilde daar per ongeluk in stappen. De donkere randen van de stenen waren bedekt met vochtig, glad mos, dus zette ze haar voeten voorzichtig neer terwijl ze het meisje dat naast haar liep stevig vasthield. Het was levendig in de smalle straat, mensen liepen af en aan met hun dagelijkse boodschappen. De overhangende bovenverdiepingen van de hoge gebouwen blokkeerden het licht voordat het de grond bereikte, waardoor het er bijna altijd schemerig was. Voor Portia was dat geen probleem, maar het gezichtsvermogen van de vijftienjarige Vittoria ging jaar na jaar langzaam achteruit, waardoor het voor haar moeilijker was om te zien waar ze liep. Met haar arm stevig in die van Portia gehaakt baanden ze zich een weg door de menigte, langs mensen die bleven staan om te kletsen of de waren te bekijken op de kraampjes langs de hoofdstraat en de drukke markt die voor hen lag. Kleine jongens die boodschappen deden of door hun moeder waren weggestuurd omdat ze in de weg liepen, renden tussen de volwassenen door. Een van hen stootte Vittoria bijna omver, waarna Portia haar nog steviger vasthield en een paar beledigingen naar de kinderen slingerde terwijl ze

in de verte verdwenen. Als ze boos was, verviel ze altijd in haar moedertaal, het Italiaans, en ze bracht zichzelf in herinnering dat de jongens gelukkig niet zouden begrijpen wat ze net tegen hen had gezegd.

Toen ze Cheapside in liepen en de zon zich eindelijk liet zien, haalde Portia diep adem en snoof de schonere lucht op. Het rook altijd naar eten in de steegjes en smalle straatjes, zowel eten dat bereid werd als eten dat niet meer eetbaar was en op straat was achtergelaten. Ratten renden brutaal tussen de voeten van mensen door, op zoek naar hun volgende maaltijd. Het was onaangenaam, maar het hoorde nu eenmaal bij het stadsleven. Ze bleef even staan toen een brigade gewapende milities voorbijmarcheerde. Nu het land in de greep was van een burgeroorlog, waren er veel soldaten ondergebracht in de recentelijk gebouwde forten en loopgraven aan de rand van de stad. Inmiddels vielen ze haar al nauwelijks meer op.

‘Waar gaan we eerst heen?’ vroeg ze. ‘We moeten brood kopen en naar Old Fish Street om vis te kopen, want het is vrijdag.’ Ze had altijd vastgehouden aan haar katholieke gewoontes uit Italië, ook al was Engeland inmiddels grotendeels puriteins. Om zich aan te passen aan haar burens bad ze samen met hen in St Pancras, hun plaatselijke parochiekerk.

‘Kunnen we misschien even langs de furniturenkraam gaan?’ vroeg Vittoria met een stralend gezicht. Ze kon tegenwoordig misschien niet meer zo goed naaien, maar ze zag nog altijd de kleuren van de linten waarmee Portia haar jurken versierde en die ze in haar koperblonde haar vlocht, dat in talloze gouden schakeringen over haar rug viel. Haar haarkleur was ongebruikelijk voor een Italiaanse, net als haar groenbruine ogen. Maar juist die kleur had ze van haar vader geërfd, van wie de voorouders tijdens

de kruistochten van Engeland naar Italië waren gereisd. Portia verdrong snel haar herinneringen aan hem en glimlachte naar Vittoria, die haar vreugde en opwinding over het vooruitzicht van nieuwe linten niet kon verbergen. Ze was de mooiste persoon op aarde en Portia wist dat zij niet de enige was die dat vond want ze had gezien hoeveel mannen het meisje van top tot teen bekeken als ze langsliepen. Omdat Vittoria zich niet bewust was van de aantrekkingskracht die ze uitoefende, probeerde Portia niet meer te mopperen omdat ze zag wat het meisje niet zag. Ze had misschien wel de huwbare leeftijd bereikt, maar Portia voelde een intense beschermingsdrang richting haar dochter. Ze zou nooit toestaan dat een man haar het hof maakte.

‘Goed, laten we eerst naar de furniturenkraam gaan,’ stelde ze voor, ‘en daarna gaan we ons eten kopen.’

Ze liepen naar hun favoriete kraam, waar Vittoria door de eigenaar en zijn vrouw altijd in de watten werd gelegd. Ze kenden haar goed en hielden haar allerlei accessoires voor om uit te kiezen. Er waren een paar lokken van onder haar kap geglipt, die het zonlicht vingen als gepolijst koper. Ze hield er een stuk donkergroen fluweel tegenaan.

‘Wat vind je hiervan, mama?’ vroeg ze. Ze trok haar wenkbrauwen op en glimlachte, waardoor de diepe kuiltjes in haar wangen zichtbaar werden. Portia glimlachte terug en knikte. Het maakte niet uit wat Vittoria voorstelde, ze zou het ermee eens zijn. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat ze iemand zo kon liefhebben. Of sterker nog, aanbidden. Ze zou zonder aarzelen haar eigen leven geven voor het kind. Soms werd ze ’s nachts wakker en luisterde ze naar het zachte in- en uitademen naast haar, omdat ze samen het grote bed deelden. Vaak ging dat gepaard met het gesnurk van Maria aan de andere kant van de kamer. Ze sliepen

namelijk allemaal in de enige slaapkamer boven hun woonruimte, die bereikbaar was via een krakende houten trap. Maria was lang geleden uit Italië meegekomen als Vittoria's min en werkte nu als hun dienstmeid, maar in Portia's ogen was ze veel meer dan dat. Ze waren vriendinnen, gelijken. Ze stond op het punt om te vragen wat de spullen die Vittoria had uitgekozen kostten, toen een vrouw met gebogen hoofd naar Portia toe kwam.

'Pardon, mevrouw, ik heb gehoord dat u de Italiaanse bent die de toekomst van mensen kan voorspellen met tarotkaarten?' Haar stem klonk schor, alsof het pijn deed om te spreken. Portia kon maar een klein deel van haar gezicht zien, maar het leek alsof de vrouw een grote blauwe plek op haar voorhoofd had, waarvan de paarse kleur aan de randen vervaagde tot een onbestemde gele kleur.

'Dat ben ik,' bevestigde Portia. 'Hoewel ik u niet kan vertellen hoe uw leven zich zal ontfouwen, zullen mijn kaarten u wel mogelijke antwoorden op uw vragen bieden. Wilt u een lezing? Dat kost zes pence.'

'Heel graag. Ik weet waar u woont, mag ik vanmiddag langskomen? Nadat de kerkklokken drie uur hebben geslagen?'

De vrouw had haar gezicht nog steeds niet opgeheven en Portia had een vermoeden wat voor soort lezing dit zou worden. Soms kwamen deze vrouwen naar haar toe en had ze geen idee wat er zou gebeuren, maar vandaag durfde ze te wedden dat ze precies wist wat ze van haar wilde. Maar als dat zo was, zou het meer kosten dan de zes pence die ze net had gevraagd. Ook al zou ze het eigenlijk gratis doen als dat alles was wat de vrouw zich kon veroorloven.

'Ik zie u dan,' bevestigde ze en zonder nog een woord te zeggen liep ze naar de kraamhouder en betaalde hem voor de linten die

Vittoria vasthield. Arm in arm liepen ze verder naar de andere marktkraampjes waar ze wortelen, kool en prei kochten. Daarna kochten ze gerst en vis voor het avondeten. Ze moesten op tijd lunchen, zodat Maria en Vittoria niet thuis waren als haar klant zou komen.

Om drie uur was de zon achter zware grijze wolken verdwenen en voelde de lucht vochtig aan, alsof de wolken lekten en de regen eruit sijpelde. Maria had besloten dat zij en Vittoria naar de buurvrouw zouden gaan, die altijd thuis was met haar vijf jonge kinderen. Het was een luidruchtig en hectisch huishouden, maar de kleintjes waren dol op Vittoria, en zij op hen. Ze speelde graag spelletjes met ze en vermaakte ze urenlang, wat zeer op prijs werd gesteld door hun moeder. Maria nam de broodjes mee die ze van overgebleven honing en gedroogd fruit had gemaakt.

‘Terug als de klok vijf uur slaat?’ vroeg ze. Portia stemde toe en omhelsde Vittoria om haar gedag te zeggen waarna de twee vrouwen vertrokken. Elke keer als ze het jonge meisje vasthield en de zoete geur van haar zachte huid inademde, had ze moeite om haar los te laten. Ze was haar zo dierbaar. Ze zou nooit te weten komen wat Portia had moeten doorstaan om haar mee naar Engeland te nemen. Dat was haar geheim, iets wat zo gevaarlijk was dat ze er nooit over kon praten. Want als de waarheid aan het licht zou komen, zou ze Vittoria voor altijd kwijtraken, en ze zou alles doen, zelfs haar leven geven als dat nodig was, om dat te voorkomen.